

VARGA SÁNDOR VERSEI

EL KÉNE SZÁLLNI . . .

el kéne szállni az ősszel
fagyott krizantémok sóhajával
vissza a legelső boldogságig
ahol még te voltál te
és nem ez a mai másik

el kéne szállni az ősszel
továbbindulni minden érkezéssel
vissza az ember előtti létbe
és nemet kiáltani
minden hazug igenlésre

el kéne szállni az ősszel
de valami mindig maradni késztet
és nehezen engedi elhagyni
a magunk rakta fészket

HA ELÉGEK

átizzik rajtam
minden éden és pokol
én vagyok magam
az égő csipkebokor

lángoló szárnyas
igék parázszenéje
ritmust égető
élet derülj itt fényre

és ha elégek
te csak legyél majd velem
fényben-sötétben
legyél az én istenem

OLVADÓ JÉGCSAPOK...

olvadó jégcsapok a perceink

egyre halkabban ketyeg az óra
mintha már mind elverte volna
bennünk a visszhangzón elmúlt időt

lassan havazni fog erre ismét
és a tél szórja ránk égi kincsét
eljárva a hópelykeringőt

míg jégcsapként olvadnak perceink

HARMÓNIA A TÉLBEN

szirmokra hulltak az árnyak
mikor a zúzmarás fákra
gregoriánus dalokkal
gerlék és verebek szálltak
nyármeleget lehelve ránk
és egy percnyi harmóniát

CSODAVÁRÁS

mintha már korszakokon át
hordoznám
rámhagyott mosolyodban a mát

csak préselt emlék a jelen
hamisan
eljátsszik nap nap után velem

de mint ki sok ezerszer már
átélte
ezúttal is átéltem a mát

átéltem észrevétlenül
egyre csak
sérülve valahol legbelül

de mindig egy újabb mára
új hittel
várok egy igazabb csodára

AKÁR A MÁSIK TÉL

csak havazik
fúj és hordja

a házam előtt a hóban
vigyázzban áll
egy merev villanypózna

úgy néz ki az utca
mint egy üres kórterem

csak a hó forog
és kavarog
dermedt lázban remeg amott
az egyik utcasarok

a táj mintha
keringőzne velem

de mi volna
ha a tél se tombolna

úgy tűnne
hogy elégedett itt mind
aki néma
mind aki meglapul
a meleg hótakaróban

hát csak havazzon
fújjon és hordja
mert ez most az idő dolga

az egyik tél pedig
akár a másik
a különbség szinte
nem is látszik